

Arrest

nr. 300 049 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. DAGYARAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 juli 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 augustus 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Hamzakhel in Kaga, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot de vierde graad en voltooide het examen van de vijfde klas. U werkte als kleermaker in de bazaar van Kaga vanaf u tien of elf jaar was tot aan de machtsovername.

Uw vader diende acht of negen jaar bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) als staff sergeant. Hij werkte tot aan de machtsovername en was gestationeerd in de wijk Barkino, dichtbij de luchthaven van Jalalabad, bij de vierde brigade, van het vijfde bataljon, binnen het 201ste korps Selab. Hij werkte in het kader van de radiocommunicatie en vergaarde informatie over de aanwezigheid van de taliban.

Anderhalf jaar voor de machtsovername gooiden de taliban een dreigbrief naar de deur van jullie huis. Hierin stond dat uw vader en uzelf moesten deelnemen aan de jihad, samen met de taliban en dit omdat uw vader voor de overheid werkte. Uw vader las deze brief tien dagen later en kwam sindsdien niet meer naar huis van zijn werk. U bleef ook op uw werkplek slapen en kwam slechts éénmaal naar huis.

Vier maanden voor de machtsovername raakte uw vader gewond tijdens een gevecht met de taliban in Sherzad. Tijdens dit gevecht werden veel talibanleden gedood. Uw vader moest 35 of 40 dagen in het ziekenhuis spenderen voordat hij naar huis werd gebracht. Jullie verzorgden hem op heimelijke wijze en hij verliet het huis nooit.

Drie maanden voor de machtsovername gooiden de taliban een tweede dreigbrief naar jullie huis. Hierin stond dat jullie de eerste dreigbrief hadden genegeerd en dat jullie daarom zouden worden gedood.

De tweede dag van de machtsovername wandelde uw vader naar huis van de moskee na het middaggebed. Hij werd benaderd door de taliban en werd door hen ontvoerd. Nadat jullie dit te weten kwamen, verhuisde uw gezin naar uw maternale oom in Sara Qala. Uw maternale oom ging naar jullie dorp en kwam daar te weten dat de taliban jullie huis hadden belegerd en dat ze aan dorpelingen naar u en uw broer vroegen. Jullie besloten de derde dag van de machtsovername te vluchten.

U vertrok op 17 augustus 2021 en u bent ongeveer 10,5 maanden onderweg geweest. U kwam op 8 of 9 juni 2022 toe in België, waar u op 9 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan hebben de taliban drie of vier keer rondgevraagd in uw dorp waar jullie zijn. De laatste keer was ongeveer een maand geleden.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw vader; de badge van uw vader bij het ANA; een foto van uw vader die gewond is; een medisch document van uw vader; een familiefoto van u en uw vader; foto's van uw vader bij het ANA; trainingscertificaten van uw vader; appreciatiebrieven van uw vader en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat uw vader werkzaam was bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA), jullie hierdoor bedreigd en gedwongen gerekruteerd werden door de taliban en uw vader tenslotte ook ontvoerd werd door hen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst, wat betreft uw verklaring dat de taliban u en uw vader in de eerste dreigbrief die jullie ontvingen dwongen om met hen samen te werken in licht van de jihad en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is

doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Verder kan u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u en uw vader persoonlijk viseerden en gedwongen wouden rekruteren voor de jihad. Wanneer u immers werd gevraagd waarom de taliban u nodig hadden om deel te nemen aan de jihad, zei u dat u groot en jong was, dat ze daarom misschien dachten dat u bij de overheid zou werken en dat ze u ook gedwongen rekruteerden omdat uw vader bij de overheid werkte. U werd gevraagd of u voor het overige bepaalde vaardigheden had waardoor de taliban u per se nodig hadden en u zei dat dit niet het geval was (NPO, p. 13). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban u en uw vader gedwongen zouden rekruteren. Aangezien uw vader al jaren werkzaam was bij het ANA, konden ze immers nooit zeker zijn van de loyaliteit van u of uw vader jegens hen. Er dient hierbij te opnieuw te worden benadrukt dat de taliban zelden van gedwongen rekrutering gebruik maken omdat ze net over voldoende vrijwilligers beschikken (zie supra.). Bovendien verklaarde u zelf dat de taliban overheidsmedewerkers bedreigden om te stoppen met hun werk en hen vermoordden als zij zich niet overgaven (NPO, p.9). Toen u geconfronteerd werd met de vraag waarom de taliban u, gezien uw vader voor het ANA werkte, gedwongen wouden rekruteren, herhaalde u dat de taliban jullie wouden rekruteren omdat uw vader voor de overheid werkte. Verder gaf u aan dat het misschien de bedoeling was om jullie op die manier op te pakken en vermoorden (NPO, p. 13). Deze laatste, hypothetische verklaring houdt echter evenmin steek. Aangezien de taliban 's nachts de controle hadden in uw dorp (NPO, p. 9), konden ze jullie derhalve oppakken en vermoorden zonder gebruik te maken van het voorwendsel dat ze wouden dat u en uw vader zich bij hen zouden aansluiten. Daarenboven is het vrijwel onwaarschijnlijk dat de taliban zouden denken dat uw vader, gezien hij een overtuigd en gemotiveerd lid van het ANA was - uw vader was 8 à 9 jaar bij het ANA, had opleidingen gevolgd bij de Amerikanen, klom op tot de rang van staff sergeant, en ontving waarderingssbrieven omdat hij zijn werk goed deed (CGVS, pg. 5-9) -, voor dergelijke eenvoudige list zou vallen. De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken om welke reden de taliban u en uw vader gedwongen rekruteerden, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast staat ook uw verhaal dat uw vader werd ontvoerd door de taliban op zeer losse schroeven door een grove omissie in uw hoofde bij het Bureau MINTEH. Daar hebt u immers nagelaten ook maar iets te vermelden over het feit dat uw vader ontvoerd was. U situeerde hem op dat moment nog in Hamzakhel zonder te vermelden dat u niet wist waar hij zich bevond (MINTEH-fiche, "Famille", p. 3). Bovendien waren uw verklaringen daar ook nog eens flagrant tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij het Bureau MINTEH verklaarde u namelijk dat u Afghanistan ontvluchtte omdat uw vader voor de Afghaanse overheid werkte, de taliban hem en jullie gezin daarom met de dood bedreigden en dat uw vader daarom besloot om u weg te sturen uit Afghanistan (MINTEH-fiche, "Motif de l'immigration en Belgique", p. 4). Dit valt absoluut niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader door de taliban werd ontvoerd op de tweede dag van de machtsovername en dat u in de nasleep hiervan bent gevlucht de dag erna omdat de taliban u en uw broer ook zochten (NPO, p. 4, 5, 11, 12, 16 & 17). Aangezien u en uw broer vluchtten na de ontvoering van uw vader, is het derhalve onmogelijk dat uw vader degene was die besloot om u weg te sturen uit Afghanistan. Wanneer u met deze omissie en tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u tijdens uw minderjarigheidsinterview wel duidelijk had gezegd dat uw vader in Hamzakhel woonde tot aan de machtsovername en dat de tolk u misschien verkeerd begrepen had, alsook dat u nooit heb gezegd dat uw vader u heeft weggestuurd uit Afghanistan (NPO, p. 18). Hiermee verklaarde u de omissie en tegenstrijdigheid niet, doch u ontkende deze louter. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de toegewezen tolk u zodanig verkeerd heeft begrepen aangezien het verschil tussen beide scenario's – uw vader die nog in Hamzakhel verbleef en uw vader die reeds ontvoerd was – beduidend is. Met deze omissie en tegenstrijdigheid komt het verhaal dat uw vader werd ontvoerd door de taliban al meteen op de helling te staan. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Voorts is het handelen van de taliban in het kader van hun bedreigingen jegens uw gezin weinig logisch en bijzonder vreemd. Ze stuurden u en uw vader een eerste dreigbrief, anderhalf jaar voor de machtsovername. Ze gooiden deze brief naar binnen zonder jullie huis zelf te betreden (NPO, p. 10 &

12). U verklaarde dat u en uw vader de eerste dreigbrief van de taliban negeerden (NPO, p. 15). Daarna is er verder niks meer gebeurd tot aan het gevecht tussen uw vader en de taliban in Sherzad, vier maanden voor de machtsovername. Dit gevecht maakte echter geen gerichte aanval uit op uw vader, uw vader nam deel aan dit gevecht in zijn hoedanigheid van staff sergeant bij het ANA (NPO, p. 5, 6, 8, 10 & 13-14). Dan duurde het tot drie maanden voor de machtsovername voordat jullie een tweede dreigbrief ontvingen (NPO, p. 10). Deze werd opnieuw aan jullie deur gegooid zonder dat de taliban binnenkwamen. In de laatste drie maanden voor de machtsovername lieten de taliban uw gezin opnieuw met rust en gebeurde er verder niks (NPO, p. 15). Dergelijke vrijblijvende aanpak van de taliban voor de machtsovername, nl. dat ze u en uw vader op indirecte wijze via een dreigbrief bedreigden zonder jullie huis te doorzoeken, dat ze gedurende meer dan een jaar na deze eerste dreigbrief niets tegen u, uw vader of uw gezin ondernamen hoewel jullie niet op hun eisen waren ingegaan, dat ze ook bij de tweede dreigbrief nalieten jullie huis te doorzoeken, en dat ze vervolgens opnieuw maanden wachten om iets tegen u, uw vader en uw gezin te ondernemen hoewel jullie voor de tweede maal niet op hun eisen waren ingegaan, is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de taliban 's nachts de controle hadden in uw dorp, dat ze toen veel problemen veroorzaakten, alsook dat ze mensen die voor de overheid werkten, bedreigden en vermoordden als ze zich niet overgaven (NPO, p. 9). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUAA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>)). Daarenboven blijkt uit de algemene informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, "Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation", June 2021, p. 279), dat - in tegenspraak met uw verklaring dat de overheid in uw regio overdag de controle had (CGVS, pg. 9) - de taliban weldegelijk de controle hadden in het Khogyani district in de periode voor de machtsovername en derhalve ook in de periode tussen de twee dreigbrieven. In dergelijke door u geschetste context - nl. dat de taliban 's nachts de controle hadden en dat ze mensen bedreigden die voor de overheid werkten en hen vermoorden - en gelet op de toegevoegde COI omtrent de veiligheidssituatie - nl. dat de taliban hardhandig optreden tegen personen die hen tegenwerken, en zij in uw district de controle hadden - kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban niet zomaar tweemaal een dreigbrief zouden achterlaten zonder jullie huis te doorzoeken, en dat zij na beide dreigbrieven - gezien jullie telkens niet waren ingegaan op hun eisen - sneller tot concrete actie zouden overgegaan zijn. De uitleg die u voor dit weinig logische handelen van de taliban verschaftte, kan het CGVS niet overtuigen. Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban jullie met rust lieten in de periode tussen de eerste dreigbrief en het gevecht met uw vader, dan zei u dat dit was omdat ze jullie niet konden vinden (NPO, p. 14). Wanneer u werd gevraagd waarom de taliban jullie een tweede dreigbrief stuurden in plaats van jullie fysiek te viseren nadat jullie de eerste dreigbrief hadden genegeerd, dan zei u dat u niet wist hoe dat kon. Wanneer u dan werd gevraagd waarom ze jullie met rust lieten in de periode tussen de tweede dreigbrief en de machtsovername, zei u opnieuw dat ze jullie niet vonden (NPO, p. 15). Geen van deze verschoningen die u trachtte aan te reiken valt echter te rijmen met de door u geschetste context en de in de COI beschreven veiligheidssituatie. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees dan ook verder.

Verder zijn uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdig met de dreigbrieven die u voorlegde wat betreft het tijds kader en de inhoud. U verklaarde immers dat jullie de eerste dreigbrief ontvingen, ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername en dat jullie de tweede dreigbrief drie maanden voor de machtsovername ontvingen (NPO, p. 10). Dit strookt niet met de vertaling van de dreigbrieven waaruit blijkt dat de eerste dreigbrief dateert van 18 september 2019 – bijna twee jaar voor de machtsovername – en de tweede dreigbrief van 12 september 2020, wat overeenstemt met elf maanden voor de machtsovername. Verder blijkt uit de vertaling van de eerste dreigbrief ook dat de taliban hierin schreven dat uw vader werkzaam was als luitenant voor de voormalige regering. Dit strookt dan weer niet met uw verklaringen dat uw vader werkzaam was als staff sergeant (NPO, p. 5-6). Gelet op het feit dat deze dreigbrieven vervolgingsfeiten uitmaken die u meemaakte met de taliban en derhalve leidden tot uw vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat uw verklaringen omtrent het tijds kader van deze dreigbrieven en de rang van uw vader, stroken met de vertaalde inhoud van deze dreigbrieven. Dat u hier niet in bent geslaagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.

Dan dient ook nog te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat de taliban niet bij uw oom naar u op zoek gingen nadat u met uw gezin bij hem introk (NPO, p. 5, 11 & 17). Volgens uw verklaringen vroegen de taliban immers wel aan dorpelingen waar u en uw broer waren (NPO, p. 11 & 16). Indien u daadwerkelijk zo belangrijk voor de taliban was en ze daadwerkelijk op zoek waren naar u en uw broer, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban inspanningen zou leveren om u bij uw maternale

oom te zoeken. Dit geldt des te meer daar uw maternale oom in Sara Qala woont (NPO, p. 4), wat ook in uw district ligt. Dergelijke onwaarschijnlijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Voorgaande vaststelling klemmt des te meer daar u over de verblijfssituatie van uw oom en uw gezin an sich tegenstrijdig was doorheen de asielprocedure. Zo zei u bij het Bureau MINTEH in eerste instantie dat uw gezin op dat moment in Hamzakhel verbleef (MINTEH-fiche, "Famille", p. 3). Bij de DVZ verklaarde u daarna dat uw gezin op dat moment in Tilyan Qala, in Khogyani verbleef (Verklaring DVZ, d.d. 12/01/2023, p. 7 & 9). Het is pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u opeens verklaarde dat uw gezin op dat moment bij uw maternale oom in Sara Qala verbleef en dat dit het geval was sinds de ontvoering van uw vader (NPO, p. 4). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat er voor jullie niet zo'n groot verschil bestaat tussen beide dorpen, dat men Tilyan Qala en Sara Qala als één dorp kan beschouwen (NPO, p. 18). Zelfs met deze verklaring blijft het frappant dat u niet consistent dezelfde benaming gebruikte doorheen de asielprocedure. Bovendien verklaart dit niet waarom u bij het bureau MINTEH beweerde dat uw gezin in Hamzakhel - een dorp zonder subdorpen dat verder bekend staat onder de andere naam Baram Zakhel (CGVS, pg. 4) - verbleef.

Tenslotte, wat betreft het profiel van uw vader als staff sergeant bij het ANA, dit wordt op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ontvoerd werd door de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover zoals hierboven reeds aangetoond. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de ontvoering van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan. Er werd in deze beslissing immers al op uitvoerige wijze aangetoond dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u en uw vader omwille van zijn werk voor het ANA persoonlijk gevisieerd en gedwongen gerekruteerd werden door de taliban (zie supra.). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. De taskara van uzelf en uw vader, alsook de familiefoto die u meebracht zeggen hoogstens iets over jullie identiteit en de familieband die tussen jullie bestaat en geen van beide staat ter discussie. De werkdocumenten en foto's van uw vader bij het ANA staven zijn profiel, doch het CGVS trekt dit profiel niet in twijfel. De medische documenten die u meebracht van uw vader zeggen niks over de context waarin hij gewond is geraakt en tonen al zeker niet aan dat dit door een gevecht met de taliban was. Zelfs indien uw vader bij een gevecht gewond raakte tussen het ANA en de taliban in Sherzad, dan nog vormt dit op zich geenszins een bewijs voor uw bewering dat u en uw vader persoonlijk gevisieerd en gedwongen gerekruteerd zouden zijn door de taliban in Khogyani. Wat betreft de dreigbrieven die u neerlegde, werd reeds gemotiveerd dat uw verklaringen hierover niet stroken met de inhoud ervan. Verder kan nog worden opgemerkt dat dergelijke dreigbrieven door om het even wie kunnen zijn opgesteld en aldus geen bewijswaarde hebben. Het CGVS neemt daarnaast akte van uw opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat overmaakte. Deze wijzigen op zich echter evenmin iets aan voorgaande vaststellingen.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan

worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari

en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan

over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocaat haalde op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat de taliban alles verwerpen wat te maken heeft met de Westerse cultuur en dat u een vrees voor vervolging koestert, louter en alleen omwille van het feit dat u hiermee in aanraking bent gekomen gedurende uw verblijf in Europa (NPO, p. 19). Het gegeven dat de taliban u omwille van uw verblijf in Europa en omdat u hier in aanraking bent

gekomen met de Westerse cultuur zouden vervolgen, vormt echter louter een blote bewering die u en uw advocaat op geen enkele wijze staven met objectieve elementen. U toont hiermee dan ook niet in concreto aan dat de taliban u zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker geeft aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas en tracht deze concreet te weerleggen.

Daarnaast stipt verzoeker zijn verwestering aan.

Verder wordt in het verzoekschrift gewezen op de nood aan een toekomstig onderzoek en het voordeel van de twijfel.

Nopens de subsidiaire bescherming wordt gewezen op de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en de economische crisis/hongersnood aldaar en wordt verder ingegaan op de terugkeer naar Afghanistan. Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ), 's Raads rechtspraak, de bestreden beslissing en notities van zijn persoonlijk onderhoud.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker brengt op 13 december 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende documenten worden toegevoegd:

- tewerkstellingsattest van 12 december 2023;
- arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid van 4 december 2023 tot en met 7 december 2023;
- loonbrieven van november 2023, van september 2023, augustus 2023 en van december 2022;
- een foto van verzoeker.

2.2.2. Op 18 december 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023.

- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij en zijn vader weigerden gedwongen gerekruteerd te worden, dit omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse nationale leger.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban en dat verzoeker dus niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen een gedwongen rekrutering door de taliban te vrezen op goede gronden geoordeeld:

“Vooreerst, wat betreft uw verklaring dat de taliban u en uw vader in de eerste dreigbrief die jullie ontvingen dwongen om met hen samen te werken in licht van de jihad en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer treedt de Raad bovenstaande pertinente weigeringsmotieven bij die steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

In samenhang met het bovenstaande motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeker de reden waarom de taliban hem en zijn vader persoonlijk viseerden en gedwongen wilden rekruteren niet aannemelijk kan maken:

“Wanneer u immers werd gevraagd waarom de taliban u nodig hadden om deel te nemen aan de jihad, zei u dat u groot en jong was, dat ze daarom misschien dachten dat u bij de overheid zou werken en dat ze u ook gedwongen rekruteerden omdat uw vader bij de overheid werkte. U werd gevraagd of u voor het overige bepaalde vaardigheden had waardoor de taliban u per se nodig hadden en u zei dat dit niet het geval was (NPO, p. 13). Het is echter weinig waarschijnlijk dat de taliban u en uw vader gedwongen zouden rekruteren. Aangezien uw vader al jaren werkzaam was bij het ANA, konden ze immers nooit zeker zijn van de loyaliteit van u of uw vader jegens hen. Er dient hierbij te opnieuw te worden benadrukt dat de taliban zelden van gedwongen rekrutering gebruik maken omdat ze net over voldoende vrijwilligers beschikken (zie supra.). Bovendien verklaarde u zelf dat de taliban overheidsmedewerkers bedreigden om te stoppen met hun werk en hen vermoordden als zij zich niet overgaven (NPO, p.9). Toen u geconfronteerd werd met de vraag waarom de taliban u, gezien uw vader voor het ANA werkte, gedwongen wouden rekruteren, herhaalde u dat de taliban jullie wouden rekruteren omdat uw vader voor de overheid werkte. Verder gaf u aan dat het misschien de bedoeling was om jullie op die manier op te pakken en vermoorden (NPO, p. 13). Deze laatste, hypothetische verklaring houdt echter evenmin steek. Aangezien de taliban 's nachts de controle hadden in uw dorp (NPO, p. 9), konden ze jullie derhalve oppakken en vermoorden zonder gebruik te maken van het voorwendsel dat ze wouden dat u en uw vader zich bij hen zouden aansluiten. Daarenboven is het vrijwel onwaarschijnlijk dat de taliban zouden denken dat uw vader, gezien hij een overtuigd en gemotiveerd lid van het ANA was - uw vader was 8 à 9 jaar bij het ANA, had opleidingen gevolgd bij de Amerikanen, klom op tot de rang van staff sergeant, en ontving waarderingbrieven omdat hij zijn werk goed deed (CGVS, pg. 5-9) -, voor dergelijke eenvoudige list zou vallen. De vaststelling dat u niet aannemelijk kan maken om welke reden de taliban u en uw vader gedwongen rekruteerden, ondermijnt dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker repliceert dat in een onstabiele omgeving zoals Afghanistan, waar willekeurige vervolging en geweld vaak voorkomen, het niet altijd nodig is dat de taliban een duidelijke reden hebben om individuen te viseren. Verzoeker meent dat zijn verhaal illustratief is voor de angst en onzekerheid die heerst onder burgers in conflictgebieden zoals Afghanistan, waar mensen worden bedreigd en gedwongen gerekruteerd kunnen worden zonder een specifieke reden. Hij betoogt dat bovendien de talibanoperaties vaak onvoorspelbaar en inconsistent zijn en het niet de eerste keer zou zijn dat de taliban onlogische beslissingen zouden nemen. Verzoeker betoogt dat het ook een doordachte tactiek kan zijn om individuen te dwingen zich bij hen aan te sluiten of hen te bedreigen, ongeacht hun familieachtergrond, om zo angst en controle over de bevolking uit te oefenen. Hij stelt dat er bijvoorbeeld in de tweede dreigbrief stond dat indien hij en zijn vader niet zouden deelnemen, ze vermoord zouden worden. Verder betoogt verzoeker dat hij ook een vrij logisch antwoord had op de vraag waarom de taliban voor een gedwongen rekrutering zouden gaan: hij stelt dat ze namelijk zoveel mogelijk mensen weg willen bij de 'oude' overheid. Tot slot betoogt verzoeker dat het eigenlijk niet eens zijn verantwoordelijkheid is om de acties en het gedrag van de taliban te kunnen begrijpen. Hij besluit dat het dus zeer onredelijk is dat verweerder zoiets van hem verwacht, laat staan de beoordeling van zijn situatie hierop te baseren.

Verzoeker kan bovenstaande correcte weigeringsmotieven geenszins ombuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen op het CGVS en de gevolgtrekkingen van verweerder bekritiseert zonder dienstige elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen. De Raad treedt verweerder dan ook bij dat verzoekers betoog geen afdoende verklaring kan bieden voor het feit dat de taliban in de door hem geschetste context van een vader die eerder werkzaam was voor het Afghaans nationaal leger en de beschikbare landeninformatie in acht genomen, hem en zijn vader specifiek zouden viseren.

De Raad benadrukt dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de algemene landeninformatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier en waarop de Raad vermag acht te slaan waarin wordt gewezen op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker, die overigens meerderjarig was toen hij Afghanistan verliet, toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonbaar zelf te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. In navolging van bovenstaande maakt verzoekers geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing gewezen op volgende terechte bemerkingen inzake verzoekers tegenstrijdige verklaringen in het kader van zijn Fiche "mineur étranger non accompagné ("MINTEH")" betreffende de ontvoering van zijn vader door de taliban:

"Daarnaast staat ook uw verhaal dat uw vader werd ontvoerd door de taliban op zeer losse schroeven door een grove omissie in uw hoofde bij het Bureau MINTEH. Daar hebt u immers nagelaten ook maar iets te vermelden over het feit dat uw vader ontvoerd was. U situeerde hem op dat moment nog in Hamzakhel zonder te vermelden dat u niet wist waar hij zich bevond (MINTEH-fiche, "Famille", p. 3). Bovendien waren uw verklaringen daar ook nog eens flagrant tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Bij het Bureau MINTEH verklaarde u namelijk dat u Afghanistan ontvluchtte omdat uw vader voor de Afghaanse overheid werkte, de taliban hem en jullie gezin daarom met de dood bedreigden en dat uw vader daarom besloot om u weg te sturen uit Afghanistan (MINTEH-fiche, "Motif de l'immigration en Belgique", p. 4). Dit valt absoluut niet te rijmen met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw vader door de taliban werd ontvoerd op de tweede dag van de machtsovername en dat u in de nasleep hiervan bent gevlucht de dag erna omdat de taliban u en uw broer ook zochten (NPO, p. 4, 5, 11, 12, 16 & 17). Aangezien u en uw broer vluchtten na de ontvoering van uw vader, is het derhalve onmogelijk dat uw vader degene was die besloot om u weg te sturen uit Afghanistan. Wanneer u met deze omissie en tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, kwam u niet verder dan te zeggen dat u tijdens uw minderjarigheidsinterview wel duidelijk had gezegd dat uw vader in Hamzakhel woonde tot aan de machtsovername en dat de tolk u misschien verkeerd begrepen had, alsook dat u nooit heb gezegd dat uw vader u heeft weggestuurd uit Afghanistan (NPO, p. 18). Hiermee verklaarde u de omissie en tegenstrijdigheid niet, doch u ontkende deze louter. Bovendien is het weinig aannemelijk dat de toegewezen tolk u zodanig verkeerd heeft begrepen aangezien het verschil tussen beide scenario's – uw vader die nog in Hamzakhel verbleef en uw vader die reeds ontvoerd was – beduidend is. Met deze omissie en tegenstrijdigheid komt het verhaal dat uw vader werd ontvoerd door de taliban al meteen op de helling te staan. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure."

Verzoeker repliceert dat hij pas tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om uitgebreider te vertellen over de ontvoering van zijn vader. Hij meent dat in dit interview hij dus meermaals probeerde deze gebeurtenissen duidelijker en gedetailleerder te vertellen. Verzoeker betoogt dat hij duidelijk heeft gepoogd om zijn verhaal te corrigeren en zo nauwkeurig mogelijk te maken. Verzoeker meent dat verweerder ook meer rekening moet houden met het feit dat al deze gebeurtenissen op zich al traumatisch genoeg zijn en heel zwaar zijn voor personen, zoals hijzelf, om hierover te praten. Hij stelt bovendien dat hij dit ook expliciet en duidelijk verklaard heeft tijdens zijn interview en er dus geen reden is voor verweerder om dit nog eens aan te halen. Verzoeker benadrukt dat zijn intentie om de feiten te verhelderen een positieve houding aantoonst die enkel zijn medewerking ten goede komt en dus absoluut niet ten nadele van de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas mag

komen. Hij besluit dat verweerders argument niet kan worden aanvaard gezien het uit de context wordt gehaald.

Verzoeker kan met dergelijk betoog waarin hij de weigeringsmotieven bekritiseert en volhardt in zijn verklaringen op het CGVS, geenszins een ander licht werpen op bovenstaande correcte bevindingen. Immers biedt zijn betoog geen verschoning voor het afleggen van gebrekkige, tegenstrijdige verklaringen aangaande de reden van vertrek en de ontvoering van zijn vader door de taliban.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat die consistente, eenduidige en doorleefde verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees, in casu de ontvoering van zijn vader.

Het feit dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft en geen afdoende verklaring biedt voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

In zoverre verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen aangaande de ontvoering van zijn vader tracht te verschonen door nog te betogen dat de tolk hem in het kader van zijn MINTEH-fiche misschien verkeerd begrepen had, overtuigt hij allerminst.

De Raad ziet immers niet in waarom de tolk belang zou hebben bij het noteren van andere elementen dan hetgeen werd verklaard door verzoeker.

De Raad stipt hierbij nog aan dat deze fiche deel uitmaakt van het administratief dossier en dan ook een element betreft waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, burgerlijke staat, etniciteit/taal en regio van herkomst zowel in de fiche als tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen. Dat enkel zijn verklaringen over de verblijfplaats zijn vader en de reden van vertrek onjuist zouden zijn genoteerd of begrepen, is dan ook niet ernstig. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen.

Verder wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over het handelen van de taliban in kader van hun bedreigingen jegens zijn gezin weinig aannemelijk zijn:

“Ze stuurden u en uw vader een eerste dreigbrief, anderhalf jaar voor de machtsovername. Ze gooiden deze brief naar binnen zonder jullie huis zelf te betreden (NPO, p. 10 & 12). U verklaarde dat u en uw vader de eerste dreigbrief van de taliban negeerden (NPO, p. 15). Daarna is er verder niks meer gebeurd tot aan het gevecht tussen uw vader en de taliban in Sherzad, vier maanden voor de machtsovername. Dit gevecht maakte echter geen gerichte aanval uit op uw vader, uw vader naam deel aan dit gevecht in zijn hoedanigheid van staff sergeant bij het ANA (NPO, p. 5, 6, 8, 10 & 13-14). Dan duurde het tot drie maanden voor de machtsovername voordat jullie een tweede dreigbrief ontvingen (NPO, p. 10). Deze werd opnieuw aan jullie deur gegooid zonder dat de taliban binnenkwamen. In de laatste drie maanden voor de machtsovername lieten de taliban uw gezin opnieuw met rust en gebeurde er verder niks (NPO, p. 15). Dergelijke vrijblijvende aanpak van de taliban voor de machtsovername, nl. dat ze u en uw vader op indirecte wijze via een dreigbrief bedreigden zonder jullie huis te doorzoeken, dat ze gedurende meer dan een jaar na deze eerste dreigbrief niets tegen u, uw vader of uw gezin ondernamen hoewel jullie niet op hun eisen waren ingegaan, dat ze ook bij de tweede dreigbrief nalieten jullie huis te doorzoeken, en dat ze vervolgens opnieuw maanden wachten om iets tegen u, uw vader en uw gezin te ondernemen hoewel jullie voor de tweede maal niet op hun eisen waren ingegaan, is weinig aannemelijk in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de taliban 's nachts de controle hadden in uw dorp, dat ze toen veel problemen veroorzaakten, alsook dat ze mensen die voor de overheid werkten, bedreigden en vermoordden als ze zich niet overgaven (NPO, p. 9). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EUA rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202208EUAACOIRReportAfghanistanTargetingofindividuals.pdf>)).”

In het verzoekschrift wordt omtrent het onvoorspelbaar gedrag van de taliban betoogd dat het ook hier wederom niet de verantwoordelijkheid is van verzoeker om het gedrag van de taliban te begrijpen, laat staan te kunnen verantwoorden. Verzoeker stelt dat de taliban zich wel vaker onvoorspelbaar gedragen en dit afhankelijk van de situatie en de betrokken personen varieert. Verzoeker meent dat in dit geval het een mogelijke tactiek kan zijn om druk uit te oefenen op zijn familie, dit door het sturen van dreigbrieven zonder zijn huis effectief binnen te gaan. Voorts betoogt verzoeker omtrent het 'ontbreken' van directe dreiging dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat een mogelijke reden dat zijn

familie en hij niets meer hebben gehoord van de taliban kan zijn doordat ze hun succesvol hebben weten te verbergen voor de taliban tijdens de tussenliggende periodes. Verzoeker meent dat dit dan ook meteen verklaart waarom er in tussentijd geen directe aanvallen plaatsvonden. Hij meent dat de dreigbrieven tevens reeds directe bedreigingen vormen. Voorts betoogt verzoeker omtrent het gebrek aan overeenstemming met de COI dat ook hier het wederom niet zijn verantwoordelijkheid is om het gedrag van de taliban te begrijpen, laat staan te kunnen verantwoorden. Hij benadrukt dat de acties van de taliban kunnen variëren afhankelijk van verschillende factoren, waaronder lokale omstandigheden en de specifieke situatie van individuele doelwitten. Verzoeker meent dat er nooit een eenduidig patroon is in het gedrag van de taliban en hun acties altijd onvoorspelbaar gaan zijn. Hij besluit dat het tenslotte subjectief en ongegrond is van verweerder om de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas te baseren op een algemeen rapport in plaats van individuele gebeurtenissen en feiten. Verzoeker benadrukt dat het argument van verweerder niet kan worden aanvaard aangezien het onredelijk, subjectief en ongegrond is.

Verzoeker kan allerm minst overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen en verweerders terechte weigeringsmotieven bekritiseert zonder valabele elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de bedreigingen door de taliban jegens verzoeker en zijn familie. Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voorgaande concrete bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context van meerdere dreigbrieven verspreid over minstens een jaar zonder enige concrete snellere en hardere aanpak, te meer gelet op de beschikbare landeninformatie.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn verklaringen op onredelijke, subjectieve, ongegronde wijze heeft plaatsgevonden, dient opgemerkt dat verzoeker, gelet op het voorgaande, geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Vervolgens motiveert verweerder op terechte wijze dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdig zijn met de dreigbrieven die hij voorlegde wat betreft het tijds kader en de inhoud:

“U verklaarde immers dat jullie de eerste dreigbrief ontvingen, ongeveer anderhalve maand (lees: anderhalf jaar) voor de machtsovername en dat jullie de tweede dreigbrief drie maanden voor de machtsovername ontvingen (NPO, p. 10). Dit strookt niet met de vertaling van de dreigbrieven waaruit blijkt dat de eerste dreigbrief dateert van 18 september 2019 – bijna twee jaar voor de machtsovername – en de tweede dreigbrief van 12 september 2020, wat overeenstemt met elf maanden voor de machtsovername. Verder blijkt uit de vertaling van de eerste dreigbrief ook dat de taliban hierin schreven dat uw vader werkzaam was als luitenant voor de voormalige regering. Dit strookt dan weer niet met uw verklaringen dat uw vader werkzaam was als staff sergeant (NPO, p. 5-6). Gelet op het feit dat deze dreigbrieven vervolgingsfeiten uitmaken die u meemaakte met de taliban en derhalve leidden tot uw vertrek uit Afghanistan, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat uw verklaringen omtrent het tijds kader van deze dreigbrieven en de rang van uw vader, stroken met de vertaalde inhoud van deze dreigbrieven. Dat u hier niet in bent geslaagd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze.”

Verzoeker betoogt omtrent de tijdsperceptie van de dreigbrieven dat hij inderdaad verklaarde dat één van de brieven anderhalf jaar voor de machtsovername was ontvangen en de andere brief drie maanden voor de machtsovername. Verzoeker meent dat dit een zeer specifieke datering is dus het zeer onlogisch is van verweerder om ervan uit te gaan dat hij hierover zou liegen. Verzoeker meent dat het bovendien ook bekend is dat mensen in dergelijke situaties moeite hebben met het nauwkeurig inschatten van tijdsperiodes. Hij stelt dat het verschil in data te wijten kan zijn aan een eventuele subjectieve tijdsperceptie van hemzelf maar dit ook aan de interpretatie of de vertaling van de dreigbrief kan liggen. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ook niet geconfronteerd werd met deze vraag dus hij eigenlijk niet eens de kans heeft gekregen om hier een antwoord op te kunnen geven.

Verder betoogt verzoeker omtrent de rang van zijn vader dat dit bovendien zelfs een beetje vanzelfsprekend is dat zowel hij als zijn vader zich niet echt bewust waren van de specifieke rangvermelding in de brieven, aangezien ze de dreigbrieven als bedreigend beschouwden en niet

noodzakelijkerwijs alle details nauwkeurig hadden opgemerkt. Verzoeker besluit dat het argument van verweerder niet kan worden aanvaard aangezien het onredelijk is.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst daar hij louter volhardt in zijn verklaringen doch geen dienstige elementen bijbrengt die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen weerleggen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees, in casu de inhoud van de dreigbrieven aangaande de datum ervan en inzake de rang van verzoekers vader in het Afghaanse nationale leger. De ponering dat mensen in dergelijke situaties moeilijkheden hebben met het inschatten van een tijdsperiode doet hieraan geen afbreuk nu verzoeker zelf niet een algemene benadering opgaf omdat het nauwkeurig inschatten moeilijk zou zijn doch zelf uitdrukkelijk stelde de eerste brief anderhalf jaar voor de machtsovername te hebben ontvangen en de tweede brief drie maanden voor de machtsovername (persoonlijk onderhoud, p. 10).

Er dient verder aangestipt te worden van een verzoeker om internationale bescherming overigens redelijkerwijs verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong en reden ervan. In casu kan niet blijken dat verzoeker, die geen analfabeet is en nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 5), de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige consistente duiding te kunnen verschaffen omtrent de inhoud van de neergelegde dreigbrieven hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Waar verzoeker betoogt dat hij diende geconfronteerd te worden met deze inconsistenties, wijst de Raad op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en benadrukt dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op deze weigeringsmotieven te reageren.

In de bestreden beslissing wordt voorts op volgende correcte bemerkingen gewezen:

“Dan dient ook nog te worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat de taliban niet bij uw oom naar u op zoek gingen nadat u met uw gezin bij hem introk (NPO, p. 5, 11 & 17). Volgens uw verklaringen vroegen de taliban immers wel aan dorpingen waar u en uw broer waren (NPO, p. 11 & 16). Indien u daadwerkelijk zo belangrijk voor de taliban was en ze daadwerkelijk op zoek waren naar u en uw broer, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de taliban inspanningen zou leveren om u bij uw maternale oom te zoeken. Dit geldt des te meer daar uw maternale oom in Sara Qala woont (NPO, p. 4), wat ook in uw district ligt. Dergelijke onwaarschijnlijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.”

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande bevinding tot de zijne.

In samenhang met voorgaande vaststelling oordeelt verweerder terdege dat verzoekers verklaringen over de verblijfplaats van zijn oom en gezin tegenstrijdig is doorheen de administratieve procedure om internationale bescherming:

“Zo zei u bij het Bureau MINTEH in eerste instantie dat uw gezin op dat moment in Hamzakhel verbleef (MINTEH-fiche, “Famille”, p. 3). Bij de DVZ verklaarde u daarna dat uw gezin op dat moment in Tilyan Qala, in Khogyani verbleef (Verklaring DVZ, d.d. 12/01/2023, p. 7 & 9). Het is pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u opeens verklaarde dat uw gezin op dat moment bij uw maternale oom in Sara Qala verbleef en dat dit het geval was sinds de ontvoering van uw vader (NPO, p. 4). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat er voor jullie niet zo'n groot verschil bestaat tussen beide dorpen, dat men Tilyan Qala en Sara Qala als één dorp kan beschouwen (NPO, p. 18). Zelfs met deze verklaring blijft het frappant dat u niet consistent dezelfde benaming gebruikte doorheen de asielprocedure. Bovendien verklaart dit niet waarom u bij het bureau MINTEH beweerde dat uw gezin in Hamzakhel - een dorp zonder subdorpen dat verder bekend staat onder de andere naam Baram Zakhel (CGVS, pg. 4) - verbleef.”

Verzoeker repliceert dat verweerder deze informatie helemaal verdraaid heeft. Hij betoogt dat voor de machtsovername ze in het dorp Hamzakhel woonden en na de machtsovername zijn gezin introk bij zijn maternale oom in Sara Qala, wat ook gekend staat onder de naam Tilyan Qala en wat dus als één dorp beschouwd kan worden. Verzoeker benadrukt dat deze zogenaamde ‘tegenstrijdigheid’ reeds was

uitgeklaard dus het incorrect is van verweerder om dit terug boven te halen als argument. Hij besluit dat verweerders argument niet kan worden aanvaard aangezien het verdraaid is.

Verzoekers betoog kan geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven daar hij louter volhardt in één versie van zijn verklaringen zonder valabele elementen bij te brengen die hier een ander licht opwerpen.

Zelfs zo aangenomen kan worden dat verzoekers familie na de machtsovername introk bij zijn maternale oom in Sara Qala en Sara Qala en Tilyan Qala als één dorp beschouwd kunnen worden, biedt dit nog geen verschoning voor de vermelding van drie verschillende dorpen en drie specifieke benamingen doorheen de asielprocedure hoewel verzoekers beschermingsverzoek dateert van na de machtsovername en dus hij reeds in het kader van de MINTEH melding had kunnen maken van dit verhuis naar zij het Sara Qala of Tilyan Qala doch initieel verklaarde dat zijn familie in Hamzakhel verbleef. Daarenboven wijst de Raad nog op verzoekers tegenstrijdige verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud en bij de DVZ. Immers verklaarde verzoeker bij de DVZ in Hamzakhel verbleven te hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan, hetgeen hij aanvankelijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud volhield om later te verklaren dat hij en zijn familie naar zijn maternale oom zijn verhuisd toen de taliban zijn vader meenamen (Verklaring DVZ van 12 januari 2023, p. 6; persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 4-5, p. 18). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen over zijn eigen verblijfplaats doen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden aangaande het profiel van verzoekers vader:

“Tenslotte, wat betreft het profiel van uw vader als staff sergeant bij het ANA, dit wordt op zich niet in twijfel getrokken door het CGVS. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI

Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ontvoerd werd door de taliban.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover zoals hierboven reeds aangetoond. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de ontvoering van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke, geloofwaardige zaken aan. Er werd in deze beslissing immers al op uitvoerige wijze aangetoond dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u en uw vader omwille van zijn werk voor het ANA persoonlijk gevisieerd en gedwongen gerekruteerd werden door de taliban (zie supra.). Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.”

Verzoeker laat bovenstaande pertinente overwegingen, die steun vinden in de beschikbare recente landeninformatie, ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

In zoverre verzoeker zijn onaannemelijke en inconsistente verklaringen nog tracht te verschonen door te betogen dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over bepaalde gebeurtenissen hij niet consistent zal zijn doch dit niet een teken van ongeloofwaardigheid hoeft te zijn en door erop te wijzen dat hij lijdt aan een ernstige depressie, wijst de Raad op het volgende.

In de eerste plaats wordt vastgesteld dat in casu geenszins stukken voorliggen ter staving van mentale problemen zoals een depressie of psychische stoornissen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Verzoeker verklaarde overigens in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 12 januari 2023, p. 11) en maakte in het kader van de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” geen gewag van elementen of omstandigheden die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 12 januari 2023). In casu kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden

dat verzoeker, die geen gezondheidsproblemen/enige depressie aannemelijk maakt, niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad brengt voorts volledigheidshalve in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en onaannemelijke verklaringen. De Raad gaat na of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. In casu is echter gebleken dat verzoeker naast de vastgestelde tegenstrijdigheden, tal van onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd waardoor hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker is er niet in geslaagd zijn tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen te weerleggen.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en formele beoordeling ervan.

Waar verzoeker ter terechtzitting twee foto's toont waarop zijn door de taliban vermoorde broer zou staan afgebeeld, moet de Raad er vooreerst op wijzen dat uit de getoonde foto's geenszins op te maken is in welke omstandigheden of welke periode deze foto's werden gemaakt. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze genomen zijn. Zij kunnen bovendien eenvoudig geësceneerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekers broer overleden is, moet de Raad benadrukken dat uit de getoonde foto's niet kan blijken dat verzoekers broer werd vermoord door de taliban en dat dit overlijden een link heeft met verzoekers ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en vrees voor de taliban. Bovendien stipt de Raad aan dat verzoeker eerder verklaarde samen met zijn broer Afghanistan te hebben verlaten en elkaar verloren te hebben tussen Iran en Turkije (Vragenlijst van 12 januari 2023, vraag 5; Verklaring DVZ van 12 januari 2023, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 4) zodat verzoeker er met zijn betoog ter terechtzitting niet in slaagt aannemelijk te maken dat zijn broer toch terugkeerde naar Afghanistan en daar omwille van de ongeloofwaardig bevonden vervolgingsproblemen met de taliban vermoord zou zijn.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees als een terugkeerder uit Europa en zijn vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het

verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “Taliban’s impact on the population”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken. (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”, 8 December 2021 in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat

terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande terugkeerders en een verwestering die de Raad kan bijtreden.

Met de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn afwezigheid uit Afghanistan, de bewering dat hij naar westerse muziek zou luisteren en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, de bewering ter terechtzitting naar discotheken te gaan en alcohol te drinken, en de bewijzen van tewerkstelling bijgebracht middels de aanvullende nota van 13 december 2023 alsook met de verwijzing naar één foto die zijn deelname aan het sociale leven moet staven doch waaruit geenszins enige nadere context blijkt noch enige toelichting wordt verschaft aangaande het evenement en het al dan niet gediversifieerd publiek, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de

heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de vijfde graad in lager onderwijs naar school ging en tot zijn achtste in de moskee naar de madrassa is gegaan waar hij de Koran volledig geleerd heeft en alwaar hij vanaf zijn tien à elf jaar kleermaker was (Verklaring DVZ van 12 januari 2023, p. 6-7; persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 4).

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Hierbij wordt ook nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en twee zussen nog in Afghanistan verblijven bij zijn maternale oom (Verklaring DVZ, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 4-5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij om de twee of drie maanden met zijn moeder en zussen via de telefoon contact heeft, hij ze ten tijde van het persoonlijk onderhoud “zaterdag” gesproken had en hij verklaarde dat ondanks er nog problemen zijn ze het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6; persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te wijzen op algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker wijst op de Nansen nota van oktober 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aangeeft welke verkeerde conclusies verzoeker in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond

speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de Taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de Taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder en twee zussen nog in Afghanistan verblijven bij zijn maternale oom (Verklaring DVZ van 12 januari 2023, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud van 25 juli 2023, p. 4-5). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij om de twee of drie maanden met zijn moeder en zussen via de telefoon contact heeft, hij ze ten tijde van het persoonlijk onderhoud “zaterdag” gesproken had en hij verklaarde dat ondanks er problemen zijn, ze het goed stellen (persoonlijk onderhoud, p. 5).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de

grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en

477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Tot slot herhaalt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU